

ผ่านแม่ชีหลายคน ต้องสอบกันก่อน โดยจะ
ส่งคนมาสอบถาม แล้วคิดว่าตอบได้เรื่อง
ได้ราวไหม”

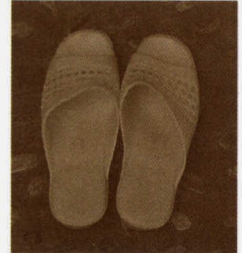
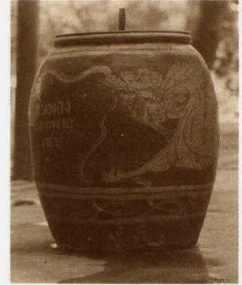
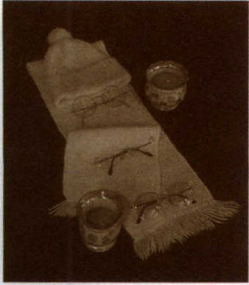
หลังจากอยู่วัดปากน้ำครบ 1 เดือน
คุณยายตั้งใจว่าจะไม่กลับไปที่บ้านคุณนาย
เลียบอีก จึงได้ชวนคุณยายทองสุกโกนผม
บวชในคืนนั้น โดยเช่าผ้าขาวมาใส่บวชซึ่ง
หลวงพ่อดำปากน้ำท่านก็ชอบบวชใจใหญ่

วันรุ่งขึ้น คุณนายเลียบมารับคุณยาย
กลับ พอเห็นคุณยายโกนผมแล้วและมีหน้า
ตาผ่องใสด้วยรัศมีแห่งธรรม ถึงกับตกตะลึง
ถามคุณยายว่า “แม่จันทร์ ไหนว่าจะกลับ
ทำไมบวชเสียล่ะ” คุณยายก็นิ่งเงียบไม่ตอบ

จากวันนั้น แม้เวลาจะผ่านไปนานกว่า
20 ปี จนถึงวันสุดท้ายที่จะละโลก คุณนาย
เลียบ เมื่อได้พบคุณยายที่วัดปากน้ำ ก็
ต่อว่าอยู่เสมอๆว่า “แม่จันทร์ นะแม่จันทร์
บอกว่ามาแล้วจะกลับก็ไม่กลับ” ด้วยความ
ผูกพันที่มีต่อคุณยาย

“ ความมอดทนเป็น
บันไดสู่นิพพาน ”

“วันแรกสุดที่เข้าวัด หัวหน้าแม่ชีเป็น
คนจัดสถานที่ให้ยายนอน ตอนแรกให้นอน
ตรงมุมห้อง บางที่ย้ายมานอนตรงทางเข้า
ใกล้บันได แต่ยายก็ไม่คิดอะไร (ห้องนอนจะ
เป็นห้องโล่งยาว มีเตียงวางเรียงกันเป็นแถว
ยาวต่อๆ กัน ไม่มีฉากั้นระหว่างเตียง) มุ้งที่
ใช้นอนก็ขาดและเก่า เตียงก็มีไม้เก่าๆ พาด
ที่นอนก็เก่าสกปรกมีแต่เรือด แต่ยายเป็นคน
รักความสะอาด ยายค่อยๆ เก็บเรือดที่
ละตัวใส่ลงกระโถน เก็บไปทุกวันจนหมด
ปัดกวาดเช็ดถูทำความสะอาด จนเตียงของ
ยายสะอาดสุดกว่าใครทั้งหมด พอยายทำ
หนักเข้าๆ ของพวกนั้นสกปรก พวกนั้นอาย
มันก็เลยต้องทำให้สะอาดบ้าง แต่ยายก็ดีกับ
เขาทุกคน ไม่ว่าอะไร ยายใช้ความเงียบ

ภาพของใช้ส่วนตัว
ของ
คุณยายอาจารย์

กระโถนประวัติศาสตร์ที่คุณยายใช้จับตัวเรือด
จากที่นอนไปทิ้งทุกวัน
ช่วงที่เข้ามาวัดปากน้ำวันแรกๆ

กระโถนใบนี้จะอยู่คู่กับใบแรก
คุณยายเอาไว้ใช้บ้วนน้ำลายหรือทิ้งเศษผง
แต่จะมีกระดาดรองกันกระโถน
และปิดปากกระโถนเวลาใช้ทั้งสองใบ

ที่ ๒๒๓.....

ลายมือชื่อ.....

หรือลายพิมพ์นิ้วแม่มือขวา.....

ประวัติย่อ

ชื่อ ห.ศ. ดุจฉัตร นามสกุล ระหงษ์

วิทยฐานะ.....เกิดวัน พุธ ปี.....

วันที่..... พฤษภาคม.....พ.ศ. ๒๔๕๒

บิดา นายพดด้ย มารดา นางพุ่ม

ภูมิลำเนาเดิม ตำบล ห้วยฝาง อำเภอ ห้วยฝาง

จังหวัด นครราชสีมา สังกัด กรมหลวง

ศึกษา ชั้นประถม สำนักเรียน โรงเรียนหลวง

การบวช

ชื่อ แม่จุก นามสกุล รพณกุล
 บวชเมื่อวันที่ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
 วัด ป่าหวด - สำนัก
 ตำบล สวดดง อำเภอ ท่ง จังหวัด ขอนแก่น
 ผู้บวชให้ พม. ด. รพณ
 วัด ป่าหวด - สำนัก
 ตำบล สวดดง อำเภอ ท่ง จังหวัด ขอนแก่น
 ลายมือผู้บวชให้

สำนักเดิม

ชื่อ แม่จุก นามสกุล รพณกุล
 วัด ป่าหวด - สำนัก
 ตำบล สวดดง อำเภอ ท่ง จังหวัด ขอนแก่น
 อยู่เมื่อวันที่ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
 ลายมือเจ้าอาวาส
 ลายมือหัวหน้าแม่ชี แม่ชี วิภา

ความอดทน ข้างนอกยายดีกับเขาทุกคน จน
ยายชนะเขาด้วยความดี ยายทำแต่ความดี
อย่างเดียว ทำจนพวกนั้นยอมแพ้ความดีของ
ยาย” (๒๗ ม.ค. ๒๕๒๘)

เตียง ที่นอน หมอน มุ้ง ผ้าห่มที่ได้
รับ คุณยายจะเช็ดขัด ซักล้างให้สะอาด ไม่
ว่าจะเป็นด้านบน ด้านล่าง แม้จะเป็นของ
เก่า แต่คุณยายก็ทำจนสะอาดมาก ไม่มีฝุ่น
หรือใยแมงมุมเลย

คุณยายนอนจับตัวเรือดที่มากัดคุณยาย
ทุกคืน คุณยายมีกระโถนใบเล็กอยู่ ๒ ใบ
เอากะดาษรองที่ก้นกระโถนพอเรือดมากัด
คุณยายเก็บจับใส่กระโถน เขาก็เอาไปปล่อย
ทำอย่างนี้จนเรือดถูกจับไปปล่อยหมด เอา
ชนะตัวเรือดได้

ทุกคนต่างชมว่า เตียงของคุณยาย
สะอาดที่สุด มุ้งเก่าขาด คุณยายก็เย็บปะพูน
จนเรียบร้อย ซักสะอาดมาก น่าใช้ มีแต่
คนชอบมานั่งเตียงของคุณยาย เพราะ

สะอาดน่าใช้

คุณยายเล่าว่า พวกแม่ชีชอบเก็บเสื้อผ้า
ใช้แล้วไว้หลายๆ วัน เอาไว้ซักพร้อมๆ กันที
เดียว แต่คุณยายจะซักผ้าทุกวัน ไม่ชอบให้
เก็บหมักหมมไว้ คุณยายว่ามันสะสมความ
สกปรก คุณยายรักความสะอาดมากทั้ง
ภายนอกร่างกายและภายในจิตใจ

คุณยายรักความเป็นระเบียบ ไม่ชอบ
วางของทิ้งเรี่ยราด คุณยายเล่าว่าในโรงงาน
ทำวิชา พวกแม่ชีจะมีอาสนะรองนั่ง (บาง
คนมีหมอนไปด้วย) ส่วนใหญ่เวลานั่งสมาธิ
เสร็จ แม่ชีจะไม่เก็บอาสนะไปด้วย คุณยาย
ต้องคอยเก็บให้อยู่เสมอๆ ครั้งหนึ่งคุณยาย
รำคาญ จึงนำอาสนะที่ทิ้งไว้ไปซ่อน เวลาจะ
ใช้เขาก็หากันใหญ่ คุณยายจึงเอาออกมาให้
และบอกว่าใช้แล้วให้เก็บไปด้วย มันเกะกะ

“เมื่อยายมาอยู่วัดปากน้ำวันแรกๆ เขา
กินข้าวกันเป็นสำรับๆ ละหลายๆ คน เขา
ไม่ยอมให้ยายกินด้วย หาว่ายายเป็นวันโรค

ยายก็เฉยๆ ไปขอข้าวเขาราดแกงที่เป็นจานๆ มาทาน ทานเสร็จยายก็ไปไม่สนใจอะไร สมัยยายอยู่กับหลวงพ่อลำบากมาก ไม่มีเงินเลย ผ้านุ่งก็มีผ้าน้ำสองสามผืน เวลาจะออกกินข้าวที่ครัวก็ต้องผลัดเป็นผ้าถุงขาวที่เข้าเขา เข้ากินข้าวต้ม เพลกินข้าวสวย เย็นกินน้ำฝน ในตุ่ม เป็นอย่างนี้มาตลอด ไม่เคยขอเงินหลวงพ่อดีปอกน้ำ หรือขอไปโน้นไปนี่เลย เวลายายออกจากบ้านคุณนายเลียบ ยายขอผ้าห่มผืนเก่าๆ ที่ไม่ใช้แล้วมาห่มด้วยผืนหนึ่ง แล้วได้ของใครไม่รู้ที่ขาดๆ ปะแล้วปะอีกหนึ่งผืน มุ้งก็ขาดเก่าปะแล้วปะอีก จนอีกนาน กระทั่งมีคนเขาเอาผ้าขาวมาทำบุญ จึงได้มีผ้าขาวใช้”(๑๖ มิ.ย. ๒๕๒๔)

คุณยายเล่าว่า

“เวลายายเดินไปกินข้าวที่โรงครัว ยายไม่ชอบพูดไม่ชอบสูงส่งกับใคร แม้ชีที่อยู๋ในครัวเขาเห็นหน้าใหม่ๆ พอตักข้าวได้ก็กระแทกจานใส่ให้อย่างแรงๆ ทุกที แต่ยายก็

ไม่ว่าอะไร เฉยเสีย คิดว่าเขาคงเหนื่อย ยายไม่ชอบทะเลาะกับใคร คิดแต่ว่ายายทานข้าวของหลวงพ่อ ยายไม่ได้ทานข้าวของเขาก็แล้วกัน ใจยายสบายๆ แล้วในที่สุด ยายก็มาเป็นหัวหน้าเขา” (๒๗ ม.ค. ๒๕๒๘)

“ยายไม่รู้หนังสือมาจากบ้านนอก ทำตัวเหมือนเป็นคนโง่ๆ พูดภาษาคนกรุงเทพฯ ไม่เป็น ทำให้พอเข้าโรงงานทำวิชา จึงไม่ต้องพูดกับใคร ไปไหนก็ไปไม่เป็น เลยไม่ต้องไป ยายเคยหลงทาง ตอนไปกับยายทองสุกไปสวนกุหลาบ จะนั่งรถเมล์กลับไปตลาดพลู ยายทองสุกพาขึ้นรถผิดไปบางลำภู เพราะอ่านหนังสือไม่ออกทั้งคู่ เพราะอย่างนี้ยายจึงอยู่แต่วัด ทำธรรมะอย่างเดียว”

คุณยายเล่าว่า

“สมัยยายอยู่โรงงานทำวิชา ใครเขาจะบ่นว่าอย่างไร ยายเฉยๆ ไม่เอาเรื่องใครทั้งนั้น ยายทำเป็นไม่รู้ แล้วในที่สุดเขาก็เจ็บไปเอง ยายทำตัวเหมือนผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้า

ยายอยู่ในหมู่คณะไหน หรืออยู่ที่บ้านใคร ก็ตาม ไม่ใช่บ้านเรา ยายจะลדתัวลงตลอด เวลาทำตัวเป็นผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้า ให้เขาเช็ดให้ พอ แล้วเราจะมีความสุข แล้วเราก็จะเด่นขึ้นมาเอง เขาจะด่าว่าเสียดสี้อย่างไร ยายไม่รู้สึกละไร ใครจะอย่างไรก็ช่าง ยายสนใจแต่เรื่องธรรมะของยาย”(๑๐ ม.ค. ๒๕๒๗)

“ ท า วิ ช ข า ”

คุณยายเล่าให้ฟังว่า “สมัยหลวงพ่อดัดปากนำท่านเทศน์หรือสอนคน ท่านจะใช้บาลีและธรรมะควบคู่กันไปตลอดเวลา ท่านว่าบาลีแล้วแปลพูดเป็นธรรมะอย่างนี้ตลอด พอหลวงพ่อบวชท่านก็เที่ยวค้นหาศึกษาวิชาทั้งเรียนบาลีและการปฏิบัติ พอท่านสร้างโรงงานเสร็จ ท่านหยุดไม่ออกไป

ค้นแสวงหาความรู้ที่ไหนอีกเลย ท่านเริ่มคิดหัวทำวิชาอยู่หลายปี จนกระทั่งยายไปถึงหลวงพ่อ”(อาทิตย ๒๒ มิ.ย. ๒๕๒๖)

“สมัยที่ยายเข้าไปในโรงงานทำวิชาใหม่ๆ ยายป่วยอยู่ ๗ วัน ธรรมะของยายมีดลงไม่สว่าง แต่ยายไม่เคยเสียกำลังใจเลย เพราะยายคิดว่ามีได้ ก็สว่างได้ ยังไม่เห็นก็ต้องเห็นได้ ยายทำใจกลางๆ ตลอด แล้วธรรมะยายก็กลับเหมือนเดิม เชี่ยวชาญกว่าเดิม”(๑๖ มิ.ย. ๒๕๒๔)

คุณยายเล่าว่า “โรงงานทำวิชาเป็นกุฏิหลังใหญ่ มีเพิงออกไป ๒ ข้าง แผงที่กั้นพระกับแม่ชีไม่สูงนัก พอไม่ให้ข้ามได้และไม่เห็นหน้ากัน หลวงพ่อดัดปากนำนั่งกับพระ มีพระนั่งทำวิชาประมาณ ๓๐ รูป แม่ชีกับผู้หญิงที่ไม่ได้บวชชี แต่ถือศีล ๘ รวมประมาณ ๓๐ คน”

คุณยายเล่าว่า สมัยหลวงพ่อดัดปากนำท่านป้องกันมาก ระวังมาก ระหว่างเรื่องผู้ขาย